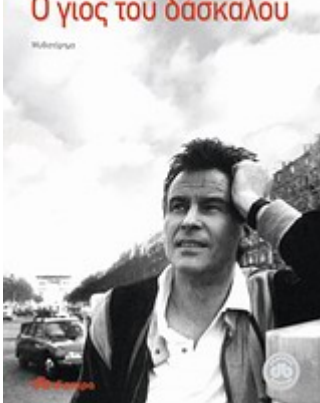

Ο γιος του δάσκαλου

/ Εί λιτισμός

Ο Γιάννης Ξανθούλης ποτέ δεν ήταν από τους

αγαπημένους μου συγγραφείς.

Αν, λοιπόν, αγόρασα το τελευταίο του βιβλίο, «Ο γιος του δάσκαλου» (Διόπτρα, 2012) ήταν γιατί αφενός η λέξη «δάσκαλος» μου ασκεί πάντα μια ιδιαίτερη έλξη και αφετέρου γιατί το βιβλιοπωλείο είχε μειωμένες τιμές, 30%-70%.

Το βιβλίο μου άρεσε. Η ρεαλιστική απεικόνιση της ατμόσφαιρας στο στρατό, αρχές της δεκαετίας του '70, η εσωτερικότητα, η αναζήτηση των αιτιών παρελθόντων γεγονότων που έχουν ανεπανόρθωτα πληγώσει τον βασικό ήρωα του μυθιστορήματος, η Νέμεσις-Θεία Δίκη που όσο κι αν αργεί στο τέλος επιβάλλεται, οι συμπτώσεις που ενίοτε καθορίζουν τη ζωή μας, συνθέτουν ένα ατμοσφαιρικό, πολύ ενδιαφέρον μυθιστόρημα.

Απ' τις πρώτες κιόλας σελίδες έχουμε όλα τα στοιχεία του δράματος. Τον χώρο, το χωριό Τριφύλλι στο Θεσσαλικό κάμπο, την οικογένεια του δασκάλου με τα πέντε παιδιά, μικρότερο από τα οποία είναι ο βασικός χαρακτήρας του έργου, ο Νικόδημος, που έλειπε στο Παρίσι και μετά στην Αθήνα και μια αυτοκτονία του μεγάλου αδελφού, του Βασίλη, που χρόνια τώρα στοιχειώνει τη ζωή και τη σκέψη του Νικόδημου. [\(περισσότερα...\)](#)